

Pacific Herald.

For kaldet, The Lutheran University Herald.

Vol. 5.

Parkland, Wash. Jan. 30. 1895.

No. 4

Farvlig Fortrolighed med Gud.

Fra Svend.

To unge kvinder sad en Dag sammen ved sit Arbejde og talede med hverandre om sin Frelser og om, hvor lykkelige de var ved at kjende ham, og om sit Haab om engang efter dette Livs Kamp evigt at faa være hos ham. Efter en Stund blev dog deres Samtale afbrudt derved, at den enes Broder, en ung letfindig Officer, Adjutant hos Kongen, traadte ind i Bærelset. Efter at have gjort nogle Bemærkninger om mere ligegyldige Ting, spurgte han sin Søster om hun nylig havde hørt noget fra deres Moder.

"Javist, svarede Fru C., jeg har hørt Brev fra hende just idag; du kan selv læse det".

Den unge Mand tog Brevet, kastede sig ned paa en Sofa og begyndte at læse det i Stilhed. Efter en Stunds Forsøb udbroder han endelig med et haansult Smil paa sine Læber: "Nei dette er da altfor latterligt! Tænk, Fru D., at da vor fromme Moder just nu behøver en god Tjener, siger hun her, at hun har bedt Gud kaste sig en saadan. Just som om man kunde tale med Gud om hvadsomhelst, og som om han skulde tage Del i hendes smaa huslige Bekymringer".

Bed disse Broderens spottende Ord taug Fru C. og var bedrøvet. Hendes Beninde, Fru V., tog da til Ordet og svarede ham med ligesaa meget Alvor som Sagtmodighed. "Saa os tænke paa Sagen lidt næriere, min Ven, saa vil den kanske ikke forekomme Dem saa latterlig. Ja, de kunde være Dem endnu nyttigere, end De aner, at undersøge, hvoraf det kommer sig, at somme kan tale saa ledes med den guddommelige Majestæt om de ringeste Ting. Men lad mig først sige Ederes Tanker paa Dem selv og paa Ederes egen Stilling i dette legemlige Liv. De er Medlem af vor Konges Hof. De er bestaaende i hans Nærhed. De har i mange Aar erfaret megen Godhed af ham. Han er Ederes Ven. Bani til at omgaaes med ham og vis om hans Deltagelse for Eder, kan De tale med ham om alle Ting. Men tænkt nu, i hvilken hel ulig Stilling f. Ex. en stakkels Bonde fra en eller anden affidesliggende Landsbygd vilde stå sig til samme naabige Konge! hvor forlegen vilde han ikke være i Kongens Nærhed! Og om han endelig efter lang Forberedelse, med Tvivl og Frygt vovede sig til at tale med hans Majestæt om en meget, meget vigtig Sag — umuligt vilde han vove sig til at fremkomme med en ubetydelig Sntaaftag. — Nu kanse de forstaa min Mening. Ederes kjære Moder har lært at kjende Gud som sin Ven. Hun omgaaes daglig med ham i Ordet, og i Bønner. Og da

er det intet underligt, at hun bærer frem for ham al sin Bekymring, de smaa saavel som de store, og dette saa meget mere, som hendes Herre og Konge selv har formanet hende dertil i sit Ord. Men De, min Ven, De er derimod lig hin Mand fra den affidesliggende Landsbygd, som knapt nogensinde har seet Kongen. Om nu De skulde begynde at tale med Gud i Bønner, saa kunde det vist ikke ske uden Tvivl, og alene om en meget vigtig Sag".

Den unge Mand syntes truffen af denne Anvendelse. Han gav dog ikke et Ord til Svar, men fjernede sig om en Stund. Vi ved ikke, om dette Indtryk, han fik, blev af Varighed, eller om det snart forsvandt. Men denne Hændelse kan dog for alle, som har lært at kjende Herren, være en Baandelse om at bære frem for Herren al sin Bekymring. Naatte vi noget mere befindende, hvilken usigelig stor og herlig Naade vi har fremfor mange andre ved at staa i et saadant Forhold til Kongernes Konge. (Udt.)

Guds Ord, det rette Lægemiddel.

Da de Kristne jo antager den hellige Skrift, som eneste Regel for Tro, Være og Liv, saa ligger deri, at de maa antage denne Regel og bære sig for den ogsaa i deres offentlige Færd. Thi det er nemlig ikke blot om det private Liv (Familielivet) den giver Regler. Det er heller ikke blot i de Ting, der direkte angaar Sjæleens Frelse, den giver Undervisning; men ogsaa om, hvorledes enhver i sin Stand og Stilling skal tænke, tale og handle. Alt, hvad den Kristne foretager sig, offentlig eller privat, maa være en Frugt af Troen og gennemtrængt af Kjærligheden. De maa gjøre alt, hvad de gjør "i Herren," det vil sige, som for Herrens Ansigt, og ved den Kraft, som han giver — Kjærlighedens Kraft, nemlig.

Den Kristne er saaledes ikke i Tvivl om, hvorledes han skal stille sig ligeoverfor sine Medmennesker i forskellige Tilfælde; ikke i Tvivl om, hvordan han skal stille sig ligeoverfor Vorigheden; heller ikke er han i Tvivl om, hvilke Raader og Midler han skal bruge med Hensyn til Erhvervelsen og Brugen af jordisk Gods. Om alle disse Forhold, samt om, hvorledes han skal stille sig i hvert enkelt af dem, faar han ubestridt Bistand i den Bog, hvorfra han ikke blot henter sin Visdom, men ogsaa søger sin Kraft.

Naar der alligevel inden de Kristnes Samsund er mange, som er i Tvivl om, hvorledes de skal stille sig til denne eller hin politiske eller sociale Bevægelse, (Reform, som man helst vil kalde det) er det fordi man enten ikke har kunnet (Mangel paa Erkendelse,) eller ikke vil let se de forskjellige Bevægelser i Guds Ords Lys, og indtage Stilling derefter — Kjærligheden er jo Orvkræften i den Kristne; og denne guddommelige Egenskab vil ogsaa i hvert enkelt Tilfælde og ligeoverfor enhver Bevægelse tilsiige dem, hvad han bør gjøre og hvilken Stilling han bør indtage. Denne Egenskab vil ikke tillade ham at være uretfærdig, men i al sin Sjæren og Vaden, offentlig eller privat, vil han lade sig drive af den til kun at

gjøre det, som er ret, efter det Lys eller den Erkendelse, han har. Derfor er det ogsaa sandt, at "den bedste Kristne er den bedste Borger." Og dersom de politiske Samsund kun bestod af virkelige Kristne vilde der ikke behøves nogen anden Lovbog end den Hellige Skrift.

Da den sande Kristne jo har sit egentlige Borgerkab i Himmelen, og kun anser sit Liv i Verden som et Pilgrimsliv, følger deraf, at han betragter de verdslige Ting og sin Stilling til dem paa en mere ligegyldig Naade, end de, som ikke kan eller vil gjøre sig noget Haab om Borgerret i Himmelen, og derfor søger at bringe saa meget som muligt ud af sit jordiske Borgerkab. Hvorvel dette er saa, ved dog de Kristne isølge Guds Ord, at de paa den anden Side, heller ikke maa foragte de verdslige Ting eller sin Stilling til dem; thi de skal jo gjøre Regnskab for sin Husboldning. De ved, at de har faaet sine aandelige og legemlige Gaver og Kræfter, forat de skal bruge dem til Guds Ære og Næstens Bedste, altsaa i Doerensstemmelse med Kjærligheden. I Udøvelsen af sine Pligter som Borger saavel som af sine Pligter mod sine Nærmeste og mod Menneskene ialmindelig, lader han Moralbudet: "Du skal gjøre mod Andre, hvad du vil, at andre skal gjøre imod dig," være sin Regel og praktiserer den. Er han i en offentlig Stilling, hvortil betoet eller mindre betoet, for ham gjælder den samme Regel. Hvad angaar hans Forhold til Vorigheden da ved den Kristne, at det er hans Pligt at være den lydige i alt det, som ikke er Synd; og det "ikke alene de gode og billige; men ogsaa de vrangbillige." Han betragter det dog som en Kjærlig pligt mod Samsundet efter bedste Evne at arbejde for at paa en saa god og retfærdig Vorighed som muligt, og at arbejde for gode og gavnlige Reforme samt se at gennemføre dem ad lovlig aaben og ærlig Vej og med rene og reite Midler. Under saadanne Bestrebelse vogter han sig imidlertid ved for at handle efter det jesuitiske Princip: "Hensigten helliger Midlet." Han lader sig heller ikke afstrække fra at følge Guds Ords Regel, selv om der striges imod ham saadanne Udtryk som Indsnæringspolitik, refigneret fanatisk-kristelig Konservativisme o. s. v. Han lader sig hverken stræme eller lokke til at tale, skrive eller paa nogen Maade handle imod sin Pligt efter sin kristelige Overbevisning. Han vælger heller at lide Uret, end at gjøre Uret. Hans Betsprog er Josefs: "Hvorledes skal jeg gjøre den store Ondskab og synde imod Gud."

De, som ikke er besjælede af den kristelige And og drives af dens Kraft, Kjærligheden, kan nok i det udvortes i altald, og under rolige Forhold, opfylde den moralske Lovs Regel. Naar alt gaar godt og efter Væste, er det ingen Sag at være dydig. Men naar Fristelserne indfinder sig, da strækker ikke den naturlige Dydskraft længere til. Naar et saadant Menneskes Egeninteresse staar paa Spil eller i Fare for et lidet eller lidet Ubræk, da kommer ogsaa Egenkjærligheden med sine Krav og sine Grunde. Og skulde man ikke være saa heldig at have Retfærdigheden paa sin Side, slænger man saa saare let den tilside. Kommer saa Samvittigheden i lidt iver, lærer man sig saa saare let til den Kunst at stille den, om ikke tilfreds, saa dog nogenlunde tilfreds, idet Egenkjærligheden idelig og altid fremholder sine Grunde og saaledes lidt efter lidt sløver Retfærdighedens Røst, og tilsidt endog bringer det saa vidt, at

man virkelig tror at have Retten paa sin Side.

Man er saaledes kommen til en urolig Overbevisning, som man kalder det. Og naar man saaledes ligesom umærkeligt er kommen til at glide paa dette denfaldte Overbevisnings Skraaplan er der ingen Magt i Verden, som kan standse ham. Har man først lært sig til at betragte en lidet Uret, i Egeninteressens Tjeneste, som ret, behøver man ikke at glide meget længere, før man kan betragte en større Uret paa samme Naade. Og naar man er gledet saa langt, at Retfærdighedsrøsten ikke mere faar Lov at lyde, kan man tillade sig hvadsomhelst i Egeninteressens Tjeneste — og endog forsvare det.

Den intelligente Gentleman vogter sig dog endda vel forat begaa saadanne Handlinger, der ligesom er kriminelle. For ham er det nemlig i Egenkjærlighedens Interesse at bevare den dyre Ansættelses Stin. Og kan han saa saa Anledning — som for det meste ikke mangler — giver han ofte sin Egenlyste Udsende af det Modsatte; f. Ex. ved at vise sig liberal i en eller anden Retning, naar det er Nødt at gjøre saa.

Forbi saa mange Mennesker i alle Værelser paa denne Naade kaster den moralske Rettsbevidsthed, idet de, lig de gamle Vikinge, sætter ud paa Svæts stormende Hav, stolende kun paa sin egen Kraft og Smilde, sin egen Dydskraft og Fornuft, derfor er det ogsaa at Samsundene er saa raadne i moralsk Hensende. Den naturlige Dydskraft fornaar nemlig ikke at holde Saaagen mod den naturlige Ondskab og Uretfærdighed, som den skal kæmpe imod. Den ikke blot ligger under i Kampen; men den løber endog foræderst over til Fienden.

Det Salt, der elene er kraftig nok til at bevare Samsundene saadelsom den enkelte fra moralsk Raadighed er kun den kristelige Moral, gjenueansynet og baaret af den kristelige And og anvendt i Livet ved den samme Andes Kraft Kjærligheden.

Dite er vel ikke originale Tanker; men jeg tænker noget over, tjær i vor Tid og i vort Land, kunde have godt af at lægge sig dem mere paa Hjerte end man ialmindelig gjør.

Hvad jeg her har fremstillet er kun saadan i Almindelighed taget. Men anvend det, og gjør Sammenligninger med Foreteelser i det daglige offentlige og private Liv og du vil finde at jeg ikke har overdrevet.

Historien viser os Følgerne i det Store og den daglig Gearing i det Smaa med en forferdelig Tydelighed: Fald og Undergang — Mord og Selvmord — Revolution i alle Tilfælde paa grund af den moralske Svælg og Retfærdighedslovs Tidssvælgelse. Men Historien og Gearingen vese os ogsaa at Lægedommen er ægte og er lægende Kraft.

Dsm. A. Stasjon.

"The Pittsburg Catholic" advare sine Læserne om at tro Katolikerne paa om Luthers Ord paa følgende Naade: En Fortælling gjør for Tiden sin Kunde gennem den katolske Poesje, den nemlig at Erkeapostaten — Fraaldne — Luther mødte samme Skjæbne, som Judas, i drullen Tilstand at hænge sig selv paa Dødsstolpen. Denne Fortælling er dog ikke vel grundet i Historien. Dette er god katolsk Uærlighed.

Rirkelige Ulyheder.

Past. J. Tinge i Stab, Portland, N. D., er kaldt til Past. Hoves Eftermand i Decorah, Ia. (Ev. R. T.)
 J. Past. T. Sæt vei i Stab, skal der til Sommeren bygges 3 Kirker. En i Neilsville, en i Marshfield og en i Curtis, Wis. (Ev. L. R.)

Luther College, Decorah, Ia., havde før Jul 175 Elever og ifølge Decorah Posten er der ankommen 10 nye efter Jul. Altsaa tilfammen 185 Elever. Skolen har ogsaa efter Jul faaet 2 nye Lærere, nemlig S. W. Koen i Elo-cution og Hr. Haldor Hansen i Sang og Musik. Prof. Hansen har ogsaa overtaget Ledelsen af Orkestret og Hornmusikken. Herefter vil der blive musikalske Underholdninger hver Ugedags Aften. Denne Ordning vil uden Tvil være meget gavnlig baade paa Eleverne og tillige ved at holde dem borte fra andet, som ikke er forælsende, men heller fordærvende.

Den norske Synode tæller nu over 100,000 Sjæle og henved 80,000 konfirmerede Medlemmer, over 800 Menigheder, 200 Præster og henved 200 Skolelærere foruden Profesorerne ved alle Samsundets Skoler og Akademier. (Rirketidende.)

Luth. Universit.

Den Pumpe som forleden Uge var i Stykker er nu i fuld Stand igjen og nu ved man ikke længere af Vandmangel. Om det trænges kan den store Pumpe slaae 250 Galloner Vand i Minuttet op i Beholderen i øverste Etage eller drive det i Vandslanger med saadan Kraft at man kan sprøite Vand op paa Taget medens man staar med Slangen paa Marken udenfor Bygningen.

I den senere Tid er Mr. E. Ottesen ansat som Nattevagt for Skolen. Han passer ogsaa paa Dampskibene om Natten og holder alt i Beredskab i Tilfælde af Ulykke.

Dog tror og ved vi at dersom Herren ikke bevarer Staden da vaage Vægterne forjæves.

Sidste Søndag Eftermiddag gav Universit. Cornet Band flere vakkere Nummere tilbedelse fra Skolebygningens Tag. Det ligger særdeles smukt i en vid Omkreds.

Forleden Lørdag Aften havde Ungdomsforeningen en vakkert Underholdning med Musik Sang og Deklamation. H.

Ungdom fra Gud.

En Mand, som var misforægtet med sin Løb, kurrede mod Gud.

„Den gode Gud hænker andre Ungdomme, sagde han, men mig giver han intet. Hvorledes skal jeg komme gjennem Verden, naar jeg slet intet eier?“

En gammel Mand hørte disse Ord og sagde:

„Er du virkelig saa fattig, som du tror? Har Gud ikke givet dig Ungdom og Færdighed?“

„Jeg ræger ikke, at jeg har Grund til at være stolt af min Ungdom og Færdighed?“

Den gamle Mand greb da Mandens hvide Haand og sagde:

„Vil du lade for et tusinde Kroner?“

„Nei, ikke paa nogen Maade.“

„Den værdier du?“

„Vil du give dit Samtykke til, at man slukke dine Dines Byg for ti tusinde Kroner?“

„Nei. Jeg vil ikke miste et Hår for alle Jordens Rigdomme.“

„Er du nu,“ sagde Oldingen, hvilket Rigdomme Gud har givet dig, og endda siger du.“

Ulyheder.

Fleere af Byerne i Willamette Valley, Oregon har allerede sendt Carloads af Proviant til de Rødlidende i Nebraska. J. Corvallis og Silverton holder man for Tiden paa med at indsamle, og om saa Dage vil en Carload fra hver af disse Steder ogsaa afgaa.

Humlepriserne her ved Rysten, som i Høst og udober Vinteren kun har været fra 4 til 6 Cents pr. Bund er nu i Stigende. J. W. Rusfel, & Co. Portland, kjøbte en Del forrige Uge til 7½ Cents. Samme Compagni har faaet Brev fra Baltimore, hvori man tilbyder, at kontrakte af dem 50,000 Bund om Aaret for de næste 3 Aar for 8 Cent det første Aar, 10 det næste og 12 det 3die. Med saadaune Udgifter burde Humlepriserne ikke være modløse.

Et Compagni med en Kapital paa 500,000 er nu organiseret forat bygge en elektrisk Jernbane fra Tillamook, en betydelig By ved Tillamook Bay paa Bestyrelsen af Oregon. og til North Yamhill, Yamhill Co. Indkorporatorerne er; William Squires, W. S. S. Carry og D. Jessi.

Fislerne er nu i fuld Gang med at fange steelhead salmon i Columbia River. Omkring 75 Baade er Tid til anden ude, og fra to til fire Tons tages daglig og sendes østover. Steelhead bringer omtrent tre Cents pr. Bund og giver Fislerne en nogenlunde god Dag-løn for denne Tid af Aaret.

Jordskjælv i Mexien.

Ifølge London Times blev Byen Kuchan i Provindsen Chorasfan ødelagt af et Jordskjælv den 17de dennes. Mange Menninger mistede Livet. Et Hundrede Kvinder, som var samlet i et Badehus, blev kaust af den saldende Bygning. Veiret var bitterlig koldt, og dette forøgede de Gjenlevendes Lidelser, hvis Huse var ødelagt.

Kuchan ligger 3300 Fod over Havel ved Foden af det 11000 Fod høje Bjerg Shah Zahan Kuh og omtrent 8 Mil nordvest for Meshed. I 1893 havde Byen henved 25000 Indbyggere. Da rammedes den af et Jordskjælv, som ødelagde hvert Hus i Byen og dræbte 12,000 Menninger samt 50,000 Stykker Kvæg, som besandt sig længere veds i Væien. Siden den Tid er den bleven gjenopbygget; men nu ligger den atter i Ruiner.

Bonden og Mormonen.

En Mormon kom engang ind til en Bonde og forklarede sine Theorier for ham, blandt andet om Daaben. Han spurgte da Bonden:

„Er du døbt?“

„Ja,“ svarede Bonden.

„Hvuster de det?“ spurgte den første.

„Nei,“ svarede den anden.

„Da er De ikke døbt,“ sagde Mormonen.

„Er De døbt?“ spurgte Bonden.

„Ja vis!“ svarede Mormonen.

„Hvuster De hulle det?“ spurgte Bonden.

„Nei,“ svarede Mormonen.

„Saa,“ gjentog Bonden, „da er De ikke døbt, men er et Spøgelse. Ud med Dem!“ (N. Familieblad.)

Tager man fejl i at tro, at den kristne Religion er sand, er der ikke stort at tabe; men hvilken Ulykke, hvis man tager fejl i at tro den falsk.

Fisleren.

Et Billede fra Skotlandssjøerne.

William Manson var en hjerlig Egteskælle og Fader, Nænt han kun kort Tid havde vidst, hvad det var at støtte og underholde saa elskede Støtninge; thi han havde kun et Barn, der neppe var gammelt nok til at kunne stamme hans Navn. Sommeren 1832 var meget stormfuld og ubestændig; men tilsidst i Slutningen af Juli Maaned bragte en Uges smukt Veir Liv i alle Fislerne, som maatte gribe den korte Stund af den gode Aarstid, der endnu var tilbage for deres farlige Kald. Det Sted, hvor Fiskerbaadene samles, er ofte milelangt borte fra Mændenes Hjem, og derhen begive saa deres Koner, Søstre eller Døtre sig for at træffe dem hver Morgen, naar de vende tilbage fra Søen, for at erfare deres Held eller Uheld, for at bringe de smaa Forbrugenheder, de kunne ønske, og tage nogle Fisk hjem med til Familiens Brug. Hele Sommeren igjennem er det derfor i Almindelighed kun Lørdag Eftermiddag og Søndag, at Fislerne nyde et Hjemss Hygge og Behagelighed.

Iblandt dem, der aldrig undlode at være tilstede for at hilse de hjemvendende Fiskerbaade, var Johanne, William Mansons Kone. Hun var en blid og yndig ung Kone, inderlig knyttet til sin Vinsledsager, som havde tæret hendes tidlige og eneste Kjærlighed.

Det var en meget smuk Eftermiddag i den omtalt Juli Maaned, at alle Baadene, Williams ogsaa, som sædvanligt gik ud paa Havet for at fiske. Johanne stod paa Strandbredden med sinene læstede paa sin Husbondes Fartøi, til det kun syntes som en Plet paa Oceanet, da vendte hun hastig med et dybt Suf sine Fjed hjemad, hvor hun havde ladet sit Barn tilbage under en Nabos Opsyn.

Klokken var tre om Morgenen, da alle, som havde Mænd, Sønner eller Brødre i disse uheldige smaa Baade, blev vækket af en voldsom Storm; Søen reist sig saa farvende og saa uventet, at mange Menninger mente, det maatte være orsaget ved et Jordskjælv under Havet. Kl. 9 var Strandbredden og enhver Klippe, fra hvilken man kunde have Udsigt over det vide og oprørte Ocean, oplyst med sortviede Kvinder, sødende efter de Baade, som aldrig vilde vende tilbage, og grædende i hjælpeløs, haabløs Glendighed. Hvorfor gjentage den velbekjendte Fortælling? Fjergethve Baade med deres uheldige Mandskab, omtrent en Tre-djedel af hele Antallet, vare opslugte af de graadige Bølger.

Williams Baad var blandt de forulykkede. Det boaded na Jnlet at fortælle om saa mange hidtil lykkelige Familers træffulde Glendighed, eller om de Forhaabninger, der endna hvælede i Mængde af de Strændes Hjertes og fremkaldte mangen en Drøm om, at de forulykkede kunde være blivne optagne paa Søen og maa se end nu vende tilbage. Det værde Maaned, var disse Forhaabninger ganske udsultede, og de Forladte lærte at føle, at de virkelig vare det.

Den sørgelige Vinter sneg sig langsomt hen, og nu, da Maris Maaned er kommen, ville vi titte lidt ind i Johannes lille Hytte. Hun sad ved en munter Ald. Et to Maaned gammelt Barn sov i Suggen, som hun bevægede med sin Fod, medens hendes andet Barn

sov i en Seng læt ved hendes Søster, nogle Aar ældre end hun og er virksom, forstandig og hjerlig Kvinde havde nepot hængt den lille Kjedel med Boteles over Jlden til Aftensmad; nu satte hun sig ned med sit Strikketsi og saa længe og beymret ind i den unge Enkes smukke, men blegne Ansigt; denne bevægede mekanisk de vante Strikketspinde, medens et kvalt Suf og en frembrudende Taare lalte om de kvalfulde Tanker, der bestjæftigede hendes Sind.

„Johanne,“ begyndte Søsteren i en Tone fuld af den sømme Melblidhed; derpaa, idet hun aandede en kort Bøn til Himlen om Styrke, vedblev hun i en mere munter Tone, da den stakkels Enke læstede sine svage taarefulde Øine og kjæmpede for at fremtvinge et Smil. — „Johanne, du har baaret din Sorg i om en Kristi, medens du har søt den som en Kvinde, og med Guds Hjælp vil det lykkes dig at rejse dig og bestrebe dig for at gjøre din Pligt imod dine hjælpeløse Børn; tank blot paa, hvad for en Trøst de ere og vilke blive for dig. Men du ved, kjære Johanne, at nu er Aarstiden kommen, hvor man maa arbejde, og jeg maa hjælpe min stakkels Fader og Moder med at saa deres Jord istand.“ Her standsede hun, da hun ille ret vidste, hvorledes Johanne vilde optage dette Forslag, men den unge Enke havde en Sindsstyrke og Villkraft, som neppe kunde ventes af hendes Karakter og Udsærds overordentlige Blidhed.

„Du har Ret, Elisabeth,“ svarede hun strog, „jeg har ventet dette i flere Dage; men jeg frygtede for at omtale det først. Jeg ved, du har Ret; du har lært mig og beskyttet mig; Elisabeth, fra jeg var et lidet Barn som han der i Suggen, og i min Nød har du været min kjærlige Engel. Du har arbejdet, medens jeg var syg og hjælpeløs, og min og mine Børns Belsærb, og det vilde være egenkjærligt og urigtigt af mig at ønske længere at holde dig tilbage fra dine andre Pligter.“ Men nu strømmede Tørelsen af hendes Forladt-hed ind paa hende og fremkaldte et uimod-gaeligt Udbrud af Sorg, og Søstrene blandede sine Taarer sammen.

Johanne var imidlertid den Første, som iver lalte. „Bryd dig ikke om dette, Elisabeth, gaa du kun imorgen, hvis du vil. Herremanden har ladet mig sige at jeg maa hente Sæd paa Forpagter-gaarden dette Aar, og vore Naboeer have ovet at hjælpe mig med at bearbejde den. Du vil ogsaa komme og hjælpe mig, naar du har gjort Alt, hvad der behøves hjemme hos Fader. Og hvad det angaar, at jeg bliver alene,“ her undertrykte hun med en kraftig Anstren-gelse sin stigende Bevægelse, „nu, jeg har jo Børnene, og Gud vil være med mig.“

At være alene er noget, som den stakkels Bonde i lignende Omstændig-heder som Johannes fremfor Alt i sger at undgaa; Overtroen nedbryer alt for ofte den Sjæl, der er svækket af Sorg, og derfor var det, at Elisabeth under sin Egslen i Søsterens Hytte aldrig havde ladet hende være en Nat alene i hendes sørgelige Enkestand. Johanne lagde sig denne Nat til Hvile med inderlige Bønner til Enkens og de Fader-løses Støtte, at hun maatte blive vel-signet med Styrke til at bære den haarde Prøve der forestod hende den næste Dag. Begge Søstre stod op næsten lige uforfriskede.

Elisabeth var ivrig bestjæftiget hele

Lutheran University

Vinterterminen begynder den 3die Januar 1895, og ligesom før tilbydes baade Gutter og Piger Undervisning i 4 Kurser: „Normal“, „Business“, „Literary“ og „Scientific“ samt Musik og Sprog.

Fagen bestemte Hørfundtaber kræves for Optagelse, samt at man vil søie sig i Skolens Regler og læse noget. Hver kan vælge sine Fag.

Kost og Logis i opvarmede og ventilerede Værelser koster fra \$2.25 til \$3. samt \$1. i Sovepladse pr. Uge. For Undervisning i Musik betales særskilt. Disiplinene holder sig Sengflæder og Bøger.

THE PACIFIC LUTHERAN UNIVERSITY

DEDICATED OCTOBER 14TH 1894.

PARKLAND, PIERCE CO. WASH.

Hvad en Discipel betaler over \$20.00 for billigste Ticket til Tacoma, tilbagebetales ham af Kostpengene i 3 Terminer paa Skolen.

En paalidelig og kristeligfindet Dame har Tilspn med Børnene i den nord-engliske Religionsstoleafdeling. I Skolepenge og for Bærelse betales der 45 Cts pr. Uge. Kostpenge for Børn indtil 12 Aar er \$1.25 og for Børn over 12 Aar \$1.50 pr. Uge.

Fra Tacoma naar man Luth. University paa Jefferson Ave, Streetcar og Lake Park Motor.

B. Jarstad.

Parkland, Pierce Co., Washington

Formiddagen med at bringe Alt i Orden i den lille Husboldning, og da hun havde hængt det tarvelige Middagsmaaltid over Alden, medens Solen netop havde passeret Meridianen, tog hun Afsted med sin elskede Søster. Vi ville ikke sige, at de skiltes uden Taarer; men hver bestræbte sig for at bevare sin Fatning for den Andens Skyld. Et inderligt „Gud være med dig!“ vare Elisabeths Afledsord, og Johanne var alene med sine Spæde. Til dem vendte hun sig, styrede sit Sind og fandt Løst. Eftermiddagen gik saaledes hen med moderlig Omjorg, og Tusmørket faldt paa; mere end en af Johannes Raabøer kom ind for at tilbyde hende sin Hjælp eller for at blive hos hende Natten over; men hun bad blot En om at malle Poen, medens hun bragte sine smaa tilfjængs, og idet hun bestemt gik, at hun ikke var bange for at være alene, tænkte hun sin lille Lampe og satte sig til sin Spinderok. Kan man undres over, at nogle saa sørgelige og ængstelige Tanker i Begyndelsen nedtrykte den ensomme stakkels Enke? Men hendes vante Gudhengivenhed undertrykte dem snart, og da hun om Eftermiddagen havde tilladt sig den Luxus at drikke en liden Kop The, havde hun ikke lyst til at lave Aftenmad til sig selv. Hun beskæftigede sig med sit Hjul, hvis ensformige Vyd næsten forekom hende som et opmuntrende Selskab, indtil hun tænkte, Hvitetimen var forhaanden; da rejste hun sig for at se efter, hvor høit Raanen stod, før hun vilde gaa tilfjængs. Hun stod nogle faa Minuter ved Døren med Binene fæstede paa Himlen, hvor Raanen kinnede i utilfløret Glands, da hun hørte Stemmer og Fodtrin, der nærmede sig. Hendes Hylte var flitt fra den simpelt traadte Fodsti ved et lavt græsbeget Gærde, og hun saa nu flere Mand gaa tæt forbi det Ved, der førte til hendes fattige Bolig. Johanne drog et dybt Suk; thi den Tanke slog hende fros, at dette var Sømand, der vendte tilbage for at glæde et eller andet lykkeligt Hjem. To af Mændene gik hastigt forbi efter et muntert „Gobnat,“ den Trede sprang over den lille Port og gik hurtigt hen imod Hytten. Johanne stod i Døren som En, der var fortryllet, hendes Haanedbræt var næsten standset, medens hendes Hjerte bankede voldsomt; hun gjorde et Skridt fremad, saa Raanen kinnede fuldt paa hendes elskelige, udtrykfulde Ansigt; den unge Mand, som nærmede sig, blev hende var — „Johanne,“ sagde han med Henrykkelseslydende Stemme. „Min William,“ udbragte Johanne og faldt sin Mandes Arme.

Helligt var et saadant Hiebliks Glæde!

Vi ville ikke prøve paa at beskrive den, men hvo kan ikke let forestille sig, at Johanne snart var beroliget ved sin Williams Stemme, — at Faderen mødte i sine Arme sin endnu usete Søn og Navne, — at han lyskede sin første sølte uden at vække ham, idet han beholdt sig til om Morgenen den Glæde at se hans blaa Pine og prøve paa, om han vilde blive gjenkjendt af ham, — at han udste i Johannes deltagende Bryst fortællingen om sine Farer og sine Vandringer, — at hun paa sin Side ikke vilde bedrøve ham ved at fortælle ham, hoormeget hun havde lidt, men kun fortælle ham, at dette var den første Nat, hun havde været alene, — og at endelig det taknemmelige Bar bødte sig i godlyk Tak til Altings Giver og velsigtede ham for deres Gjenforening. Man vil ogsaa let kunne tænke sig, at Johanne viste sig den næste Morgen uden sit Tegn paa Entestand, hvorledes da hendes smjertede Raabøer lyskede sig og glædede sig med hende, og fremfor Alt, hvorledes Johanne og Elisabeth græd i hinandens Arme i overstrømmende Glæde, medens de havde undertrykt Sorgens Taarer ved Skilsmidten Dagen i Forveien.

William og hans Kamerater var, da deres Kræfter næsten vare udtømte, blevne optagne af et amerikansk Skib, som seilede tilhavs, og efter megen Væd og Tabet af en af dem lykkedes det dem endelig at arbejde sig hjem.

De To, som vendte hjem med William, og som boede ganske tæt ved hans Hytte, vare ikke saa lykkelige som han; den En fandt sine Børns Moder død. Hun havde været syg, før end han sidst forlod hende, og hendes Sorg over hans formodede Skæbne bragte hende hastig i Graven. Den anden unge Mand fortrakkelede sin Moder og hendes Raabøer saameget ved sin pludselige Jædtræden, at han foraarjagede dem alvorlig Stæde. Johannes mere fattede, gudhengivne Sind jikrede hende et Røde suldt af ublandet Lykke.

Vi hører saa meget om haarde Tider nu om Dagen. Hvemsomhelst kan sigte sig indunder de haarde Tider, men der er saa, som gjør det paa den Maade, som en Mand i en af vore østlige Byer gjorde det her om Dagen. Han gjorde de haarde Tider til Undskyldning for, at han fordooblede sit Bidrag til Misjonskassen; „thi sagde han. Der er saa mange, som i dette Aar ingenting kan give.“ Hvis mange af vore bedre stillede lutherne Kristne gjorde dette vilde vore fattige Misjonsprester ikke lide saa meget under disse haarde Tider, som de nu gjør.

Disse er Tiderne, da Herren prøber vor Tro.

„Hvad vil trække?“

Det almiudelige Strig i vore Dage baade af Præster og Menigheder er: „Hvad vil trække?“

En siger: „Vene Kirker,“ vil trække. En anden siger: „Smukt Guds tjerneste og blød Musik og Sang, det vil trække.“ En tredje siger: „Beltalende Prædicationer og praktiske Tjerner, det vil trække.“

Men Menneskene kommer og gaar og gaar og kommer og siger mange pene Ting om Presten og Kirken, men — til Jesus kommer de ikke. Og dog siger han baade til Præster og Menigheder: „Løst mig op for Folket, jeg vil trække.“

Naar Kirken begynder at ville rivalisere med Theatrene, Musikhallerne og Blatforamen, da forkeiler den sit Maal, og den faar Bøn som fortjent. Men holder den sig til den Gjerning, som Gud har anvist den, nemlig at prædike Kristus og ham korsfæstet, da river den alle til sig, som vil frelses, og har ingen Rivaler og vil aldrig faa nogen. Da er Gud med den.

Det er ikke min Sag.

Menigheden i N., skrives der i Ynglingsforeningsbladet for det franske Schweiz, er stor og rig. Den har en dygtig og nidkjær Præst, som prædiker Evangeliet med Trofast og Kraft. Menigheden hører ham med Ønsket om at efterleve hans Prædiken. Den forundelige Gaver til alt, hvad der vedrører Guds tjernesten og til alle Slags Kjerlighedsgjæringer. Der er ingen Splid i den, og den synes i alle Henseender at være et Mønster paa en ret kristelig Menighed. Men følgende Træt viser, at dens Medlemmer slet ikke paa den rette Maade har opfattet sine Pligter som Guds Medarbejdere til Sjælens Frelse.

En ung Mand, Søn af en troende Moder, sit fast Ophold i den By, hvor Menigheden var. Strax den første Søndag gik han efter sin Moders Opfordring i Kirke. Da Guds tjernesten var til Ende, blev han siddende paa sin Plads i den Tanke, at en eller anden af de Troende vilde tale et Par Ord med ham. Men ingen gav Agt paa ham. Søndagen efter gjentog han Forsøget og havde samme Skuffelse. Og dette vedblev i tre Maaneder!

Dog, nogle Medlemmer af Menigheden havde lagt Mærke til ham. Det var de frommeste. En Mand af sat Alder havde sagt til sin Raabøer: „Ser du den unge Mand? Han har ellers et tiltrækkende Dre. Mon man ikke gjorde vel i at tale lidt med ham?“ „Jo vist“, svarede Raabøen, „men det er nu engang, maa jeg sige, ikke min Sag.“ „Heller ikke min“, svarede den anden, „det kan vor Ben B. bedre end vi.“ En ung Mand havde endvidere sagt

til en af sine Venner: „Dette unge fremmede Menneske, som kommer fladigt vor Kirke, synes at være et alvorligt Menneske. Man burde tale til ham og søge at faa ham med i vor Daglingeforening.“ „Ja“, svarede Vennen, „men det er ikke min Sag.“ „Heller ikke min“, sagde den anden. „Formanden i vor Forening kan bedre gjøre det end vi.“

En Dame havde sagt til sin Raabøer: „Har De ikke lagt Mærke til den unge Mand, som sidder lige bag ved os? Han har dog sikkert Trang til Guds Ord, og jeg beklager, at ingen af Mændene taler til ham.“ „Det gjør jeg ogsaa“, svarede hun, „men jeg kan ikke selv tale med ham. Det er ikke min Sag.“ „Heller ikke min“, sagde den anden. „Vor Veninde S. vilde kunne gjøre det bedre end vi.“

Træt af saaledes at lades ene hørte til sidst hint unge Menneske op med at gaa i Kirke. Han kom i Selskab med flotte Kammerater, som førte ham ud i en ruggesøst Bevnet. Flere Maanedes gik, da en Søndag Morgens en Del unge Lyre halvt berusede gjorde Optøier udenfor Kirkegården, just som Guds tjernesten skulde begynde. En Dame, som netop gik ind i Kirken, kjendte blandt disse unge Svirebørne hin fremmede, som hun saa ofte havde set ved Guds tjernesten. Hun tillastede ham et deltagende Blik. Han lagde Mærke dertil, det gik ham underligt, thi det minde ham om hans Moder. Alt, dersom hun dog nu havde grebet det gunstige Hieblik og havde talt til ham, det var slet ikke usandsynligt, at han kunde være ført til sin Frelser. Men hun nøjedes med at smile: „Stakkels unge Menneske! Han er fortabt! Hvor slemt, at ingen har faaet talt med ham. Men jeg kan ikke selv inblæde mig derpaa. Det er ikke min Sag.“

Kjære Læser, dersom denne unge Mand er gaaet fortabt, hvem bærer paa Skylden? Ikke sandt, det gjøre alle disse kristne, som sagde: „Det er ikke min Sag.“ Og derfor tro mig dersom nogenfinde en fremmed ung eller gammel, kommer for at tage Plads i din Kirke og for at slutte sig til den Menighed, du har hjemme i, da vogt dig for at sige som hine: „Det er ikke min Sag;“ thi Gud kunde træve hans Sjæl af din Haand. (De Unges Blad.)

Religiøse Hyltere er det værste af alt Udsi, og jeg frygter for, at der er flere af dem, end der er Rotter i en Hvedestak.

De har en frelsende Tro, for frelser de ikke sine Sjæle, saa frelser de sine Skillinger.

De dækker sit sorte Rjød med hvide Hjære. Der er mere Menneskestrygt end der er Gudsstrygt.

Det bedste, man finder hos dem, er Søndagsklædningen. Jo nærmere man kommer deres Hjerte, des mere Smuds vil man finde.

De er ikke Gudsfrugtige i sine Affærer, men de gjør Affærer med sin Gudsfrugt. (Spurgeon.)

Udkommen er:

Beretning om det 1ste ordentlige Synodemøde i Pacific District afholdt i Parkland, Wash., fra 15de til 20de Oktober, 1894. Pris 20 Cents portofrit.

Luth. Pub. House, Decorah, Iowa.

Bekjendtgjørelse.

Stillehavslystns Nordre Specialkonferens holder sit Møde, om Gud vil, i Seattle, Wash. fra Kl. 9 A. M. den 8de til den 13de Februar 1895.

Forhandlingsgjensande: 1) Hvad lærer Guds Ord om vort Kald, Resferent Past. Tønnesen, 2) "Hvad er en Lutheraner," Resferent Past. Fosf. E. Ballestad, Sekretær

En ypperlig Anledning for en hel Kolonie.

Flere Farme er til Salgs paa meget rimelige Villaaer omtrent 13 Mil syd fra Parkland og 4 Mil fra Jernbanestation. Der er 1200 Acres, som kan kjøbes under et eller i mindre Stykker efter Kjøbernes Ønske.

En Del af Landet er bevoget med Slog og en Del er opdyrket Lavland i god Stand for al Slags Avling. 23 Acres er plantet med Humle.

Der er flere Huse og især store Ud-huse med Tørtehus for Humle, Høspresse Humlepresse og en Del andre Redskaber.

For videre Underretning henvende man sig til Bladets Udgivere: Luth. Univ. Association, Parkland, Wash.

Bidrag til Pacific Lutheran University.

B. T. Nilsen, Harmony Minn. \$2.00

For solgte Souvenirs.

Dr. J. Jensen Starwood.....\$1.50

Betalt for Herold.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes Rev N B Xavier \$50, Mrs N B Xavier \$50, O C Johnson \$50, G G Storaasli \$1.00, Jens Nielsen \$50, J N Baaler \$50, O C Birkrem \$50, Eling Burtnefs \$50, Ole Engbretson \$1.00, J Johanson \$1.50, J D Broten \$50, Rev Jno Halvorsen \$50, A Warmdahl \$50, J J Ræset \$50, D D Fortun \$50, Rev E D Ruste \$2.00, B C Brevig \$50, Moring Meyer \$50, M D Ræset \$50, M M Hamre \$50, Rev J B Torrison \$1.00, Peter Trom \$50, M A Bollen \$50, E E Bonde \$1.00, Olaf Storley \$50, H Johnshoy \$50, E E Olsen \$50, Nilsen G Svalbe \$50, P I Anderson \$50, Rev M Borge \$50, Rev N Eyrund \$1.00, P I. Barzen \$50, Helga Johanson \$50

Parkland, Wash. 29 Jan. 1895. T. Barzen, Kasserer.

De fire Brødre i Bedlam.

"Gud lader sig ikke spotte". Gal. 6., 7.

Der fortælles om en Rejserde, som ergens kom til London, hvor han opsigte og beundrede de forskjellige Mærkværdigheder. Han fik da ogsaa Lykt til at lære "Bedlam," det store Sygehus for sindssyge, at kjende. Der traf han, blandt andre, fire Mænd, som sad ubevægelige paa Stole i en Kirkant, saa at to og to uafslædelig saa paa hinanden. Der hørtes ingen Lyd fra dem, og i deres Ansigt viste sig ingen Tegn til Liv. De lignede hverandre i en forbausende Grad. Dette er fire Brødre, min Herre," sagde min ledsager, "som Dag og Nat blive siddende i den samme Stilling. Saaledes modtage de deres Spise, og saaledes sove og vaage de." Just som han sagde disse Ord, slog Klokkeren tolv, og da den havde slaaet det sidste Slag, istemte disse fire Brødre, stive som de sad der, og uden Tegn til nogen Afstale imellem dem, en Koralfang. Da de havde sunget det sidste Vers, blev alt stille, og de stirrede ubevægelige paa hinanden igjen. Dybt rystet og forbauset ved dette rædsomme Sluepils, hører den fremmede af sin ledsager denne forunderlige og advarende Oplysning: "Disse fire Brødre have modtaget en meget tarvelig, men kristelig Opdragelse af deres Forældre, men, da Døden bortkaldte Faderen, som Sønnene under en Ietsindig Formynders Tilsyn. De traadte nu tidlig ud i Verden, der fra alle Sider lokkede med Fdrstrelser, som de vel i Begyndelsen modstode, men som de tilsidt lode sig henrive af.

En Søndag gik de fire Brødre, ophidsede af den foregaaende Natts Svir og Sværm, forbi en Kirke, og strøg op, i det ryggesløse og ugudelige Forsæt i deres Hjertes, at forstyrre Guds tjeneren, adspredde de forsamlede, og saaledes med det samme tilintetgjøre den sidste Rest af Andægtelse og Væreskyt for alt helligt. Blinde og rasende som besatte, nyrkede de ind, just som Orgelet med fulde Toner begynder Melodien til en gammel dybt gribende Salme, som mangen Gang, midt i de vildeste Nybelsler, formanende og straffende havde gjenlydt i deres Hjertes, men som i dette Øjeblik greb ind i deres Sjæl med en frygtelig Magt. Som for stenede eller trufne af Dyuilden, staa de paa det hellige Sted se sig omkring med tause og stive Blitke, og hensyntet gin stille Bannid, som nu i Syd Mari lle har forladt dem. Saaledes sidde de Dag og Nat, stive og ubevægelige; kun Mid-dagsklokkens sidste Slag bryder denne Tausshed og bringer dem til at istemme den samme Sang, som de hørte i hin Kirke, da de blede slaaede med Bannid."

Du skal elske din Næste.

"Elsk din Næste!" Maaflte svælger han Rigdom, og du er fattig og boer i en lille Hytte Side om Side med hans stolte Hus; du ser daglig hans Herlighed, hans Purpur og kostelige Binned og hans pralende Gjæstetud. Gud har givet ham disse Gaver. Misund ham ikke hans Penge og nær ingen haarde Tanker om ham! Find dig i din egen Skjæbne, hvis du ikke kan gjøre noget for at forbedre den, og øns dig ikke i din Næstes Sted! Elsk ham, saa vil du ikke misunde ham.

Eller maaflte du er rig, og den fattige bor i din Nærhed, vær ikke for stolt til at kalde ham Næste, indrøm, at det er din Pligt at elske ham! Verden anser ham for at staa langt under dig, og dog er han din Næste, for "Gud har staaet af samme Blod alle, som bo paa Jordens Overflade." Det er din Frakke, der er bedre end hans, men selv er du paa ingen Maade bedre. Han er et Menneflte, og hvad andet er du? Elsk din Næste selv om han er klædt i Bjalter og nedfunken i den yderste Fattigdom! Men maaflte siger du: "Jeg kan ikke elske min Næste, for til Gjengjæld for min Kjærlighed viser han mig Uafnæmmelighed og Foragt." Desto mere Anledning er der for dig til at vise din Kjærligheds Helttemod. Den, som vover mest, skal vinde mest, dog hvor haard end Kjærlighedens Sti er, maa du vandret den tappert, stadig elskende din Næste gennem tykt og tynd Sank gloende Kul paa hans Hoved, og er han vankeflig at behage, saa søg ikke at behage ham men at behage din Herre, og hafl paa at om han ringeaflter din Kjærlighed, saa har din Herre ikke ringeafltet dem og din Gjæmning er ham lige saa velbehaegelig, som om den havde været din Næste velbehaegelig. Elsk din Næste. thi naar du gjør det, følger du i Kristi Fodspor!

Spurgeon.

Skatteydere mærk!

De som ønsker, at vi skal betale Skatten paa Potter i Pierce Co. Wash., bedes mærke sig følgende:

- 1. Vi skal først betale Skatten og sende Kwittering, naar man sender os 35 Cents pr. Pot.
2. Først omkring Midten af Jan. kan Skat for 1894 betales, og det vil ofte tage os flere Dage, før vi kan saa Kwittering fra Kassereren.
3. Money Orders gjøres betalbare i Tacoma—ikke i Parkland, da Parkland ikke er Money Order

Office.

4. Sender man Postagestamps vil man behage at sende Acts eller Acts Stamps.

5. Vær saa snil at give en tydelig og usiaglig Opgave af Acts, Blocks og Additions.

6. Indsenderen bedes ogsaa at føie sit Navn og fuld Adresse til Brevene, hvilket ogsaa forsummes undertiden.

7. Vi vil heller ikke i Aar tage Betaling for vort Arbejde, eller Godtgjørelse for de Udgifter, hvormed de mange Rejser til Tacoma ere forbundne i Anledning af Skattebetalingen, men vil lade det hele Overflud tilfalde Stolen-, derfor vil vi være meget taknemmelige, om dette aatte blive ret stort!

Broderligt T. Barzen Parkland, Wash. 10de Dec. 1894.

Præsternes Adresser i Pacific District.

- E. C. Fosf, Starwood, Snohomish Co. Wash.
Carl Hoel, Everett, Wash.
J. J. Kvam, 1638, Twelfth Street, Seat-Wash.
B. Barstad, Parkland, Pierce Co, Wash.
T. Barzen, Parkland, Pierce Co, Wash.
Carlo A. Sperati, Parkland, Pierce Co. Wash.
N. Christensen, Parkland, Pierce Co. Wash.
E. Ballestad, 1615, L. Street, Tacoma Wn Wash.
L. Nilsen, Cathlamet, Wabkiatum Co., Wash.
T. Tønnesen, Cor. E. Grant & 10th Str. Port-land, Oregon.
N. Pedersen, Silverton, Marion Co, Oregon
D. Ottersen, 702 Fifth Street,ureka, California.
D. Grønsberg, 1631 Howard Str, San Francisco Cal.
J. L. B. Dietrichson 1371 Tenth Street Oakland, Cal.
J. Johansen, 521 Nelson Str. Fresno, California.
J. C. Møhl, Hayward, Alameda Co. Cal.

Metropolitan

—: Savings —: Bank. —:

Incorporeret 1887.

Theaterbygningen Hjort af 9 og 11 St.

Aaben daglig fra Kl. 10. til 8. Tordag fra Kl. 10. til 12 og 6. til 8. Aften.

Table with 2 columns: Name and Position. Includes Indbetalt kapital \$100,000, P. H. Caesar, President, E. W. Enos, Cashier, O. B. Selvig, Asst Cashier, J. B. Wandervilt, Asst Cashier.

Directors: Dowmer C. S. Hills, C. W. Briggs, J. W. Anderson, S. I. Holmes, Theo. Bosmer, Geo. P. Eaton, P. H. Caesar, E. W. Enos, Jas. Le S. Johnson.

6 per ct Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Jule og Oktober. Pengene ublaanes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvilkær. Anvisninger paa alle Steder Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

Tryk og Støpler

Vi billige Priser og af beste Sort hos E. Olsen, 1109 Tacoma. Av., Tacoma. Saa og se dig ud, hvad du ønsker. "Med med de høie Priser," siger E. Olsen. Herold anbefaler paa det bedste

Pacific Herold

Udgivet af The Pacific Lutheran University Association.

udkommer hver Uge og koster forskudtvis 50 cents pr. Aar.

Alt, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til N. Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger, Ophjælps o. s. v. sendes herefter til Rev. T. Barzen, Parkland Pierce County, Washington.

Subskribentsamlere faar paa 5 betalende Abonnenter den 6te part. Send ind straks Pent og den Aargang, 50 Cents.